

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Duben 2025

Ročník 6, číslo 54

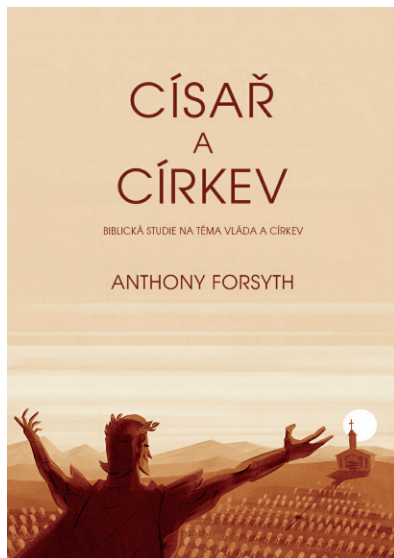

*Původce života jste zabili, Bůh ho však vzkřísil z mrtvých
a my jsme toho svědky.
(Skutky 3,15)*

OBSAH

Soli Deo Gloria	3
Je dokonáno!	4
Velký pátek – Naučení	8
Velký pátek – Modlitba	12
Dobře umřít	13
Boží moc ve vzkříšení (Ef 1,19–20 & 2,6)	16
Teistická evoluce není skutečným problémem!	25
Biblická rozprava o reakci církve na mimobiblické příklady III.	31
Velké výročí: Nikájský koncil	33

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

Císař a církev

Anthony Forsyth

Kniha kalifornského kazatele britského původu rozebírá klíčové texty Písma, které se týkají vztahu církve a státu. Jedná se o velmi zásadní text pro pochopení událostí z doby covidové a pro přípravu na to, čemu nejspíš v brzké době budeme jako křesťané čelit.

Kniha vyjde v polovině července.

Po Veliikonocích začne **předprodej** knihy na stránkách Donio.cz (všechny informace najdete na našich stránkách).

Cena knihy v předprodeji bude 120,- Kč (plná cena bude 180,- Kč).

SOLI DEO GLORIA

Vždyť Hospodinu náleží kralovat, i nad pronárody vládnout. (Ž 22,29)

Bůh je svrchovaný Pán. On kraluje. Vládne nade všemi národy. Kristus jasně prohlašuje, že mu byla dána veškerá moc na nebi i na zemi (Mt 28,18). Jemu patří celá země, patří mu celý vesmír, celý duchovní svět, a to všechno je podřízeno jeho vládě. A i když se část tohoto světa – jak viditelného, tak neviditelného – stále vzpírá jeho vládě v marné a hloupé víře, že by se to mohlo obejít i bez Boha, nezadržitelně se blíží den, kdy se každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – skloní před Pánem a každý jazyk vyzná, že Ježíš Kristus je Pán (Fp 2,10–11).

Jak je zjevné, učinil jsem v tomto čísle grafickou změnu – protože je obálka časopisu tištěna oboustranně barevně, rozhodl jsme se využít také druhou stranu obálky k reklamním účelům, takže tam vidíte upoutávku na novou knihu, kterou připravujeme, *Císař a církev*. I nadále bude toto místo sloužit k upoutávkám knih z naší produkce (viz více na třetí straně obálky). Současně je to také příležitost trochu rozvinout, vlastně zdvojnásobit, úvodník časopisu.

Toto číslo je – a nemůže tomu být jinak – zaměřeno na tradiční událost, kterou si jako křesťané každé jaro připomínáme – a to je ukřižování a vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista. Jakkoliv je to středobod naší víry a v Památce Páně si to připomínáme, kdykoliv se scházíme, skrze společné lámání chleba a pití vína, přesto je onen tradiční den Velikonoc magnetem, který nás přitahuje a vede nás k ještě hlubšímu zamýšlení nad událostmi Pánova utrpení na kříži Golgoty a jeho slavného vzkříšení. K této příležitosti jsem vybral – kromě svého loňského kázání – také několik starších příspěvků: z 19. století, od J. Ch. Rylea a od českého reformovaného kazatele původem z Uher, Jana Végha, a z 18. století od Jiřího Sixaye, uherského reformovaného kazatele.

Věřím, že nejenom tyto, ale i všechny další články tohoto čísla vám poslouží k hojnému duchovnímu užitku a k potěšení.

Jaroslav Kernal

JE DOKONÁNO!

John Charles Ryle

Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce naplnilo Písmo, řekl: „Žízním.“ Stála tam nádoba plná octa; namočili tedy houbu do octa a na yzopu mu ji podali k ústům. Když Ježíš okusil octa, řekl: „Dokonáno jest.“ A nakloniv hlavu, skončil. Poněvadž byl den přípravy a těla nesměla zůstat přes sobotu na kříži – na tu sobotu totiž připadal veliký svátek – požádali Židé Piláta, aby odsouzeným byly zlámány kosti a aby byli sňati z kříže. Přišli tedy vojáci a zlámali kosti prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni s ním. Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali, ale jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda. A ten, který to viděl, vydal o tom svědectví, a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. Neboť se to stalo, aby se naplnilo Písmo: ‚Ani kost mu nebude zlomena‘. A na jiném místě Písmo praví: ‚Uvidí, koho probodli.‘ (J 19,28–37)

Tato část Janova vyprávění o Kristově umučení obsahuje velmi zajímavé detaily, které Matouš, Marek a Lukáš mlčky pomíjejí. Důvod tohoto mlčení nám není sdělen. Postačí však, když si uvědomíme, že jak ohledně toho, co zaznamenali, tak ohledně toho, co nezaznamenali, psali všichni čtyři evangelisté na základě Boží inspirace.

Všimněme si, že se v těchto verších často *naplňují prorocká slova Písma týkající se všech částí Kristova ukřižování*. Zvláště jsou zmíněny tři různé předpovědi z Exodu, Žalmů a Zachariáše, které se naplnily na kříži. Jak každý dobře informovaný čtenář Bible ví, lze snadno přidat i další. Všechny dohromady dokazují jednu a tutéž věc. Dokazují, že smrt našeho Pána Ježíše Krista na Golgotě byla Bohem předvídaná a předem určená. Stovky let před ukřižováním byla každá část této slavné transakce uspořádána v Božích radách a prorokům byly zjeveny i ty nejmenší podrobnosti. Od počátku do konce šlo o předem známou věc a každá její část byla v souladu s pevně stanoveným

plánem a záměrem. Když Kristus zemřel, v nejvyšším a nejúplnějším smyslu „zemřel podle Písem“ (1K 15,3).

Taková naplnění proroctví nemusíme váhat považovat za pádný důkaz Boží autority Božího slova. Proroci předpovídají nejen Kristovu smrt, ale i *podrobnosti* jeho smrti. Tolik naplnění předpovězených okolností nelze vysvětlit žádnou jinou teorií. Mluvit o štěstí, náhodě a náhodné shodě okolností jako o dostatečném vysvětlení je absurdní a směšné. Jediným racionálním vysvětlením je Boží inspirace. Proroci, kteří předpověděli podrobnosti ukřižování, byli inspirováni tím, který předvídá konec od počátku, a knihy, které napsali pod jeho inspirací, by neměly být čteny jako lidské výtvořiny, ale jako Boží. Vskutku velké potíže mají všichni, kdo se snaží popírat inspiraci Bible. Být nevěřícím vyžaduje opravdu více nerozumné víry než být křesťanem. Člověk, který považuje opakované naplnění drobných proroctví o Kristově smrti, jako jsou proroctví o jeho oděvu, žízni, probodeném boku a nezlomených kostech, za výsledek náhody, a ne záměru, musí být nepochybně velmi nevěřící.

Za druhé bychom si v těchto verších měli všimnout *zvláštního slavného výroku, který zazněl z úst našeho Pána těsně před jeho smrtí*. Jan popisuje, že „když Ježíš okusil octa, řekl: ‚Dokonáno jest.‘ A nakloniv hlavu, skonal.“ Jistě není přehnané tvrdit, že ze všech sedmi slavných Kristových výroků na kříži není žádný pozoruhodnější než tento, který zaznamenal pouze Jan.

Přesný význam tohoto podivuhodného výrazu „je dokonáno“ nám Duch svatý nepovažoval za dobré odhalit. Je v něm hloubka, kterou musíme všichni instinktivně cítit a kterou člověk pravděpodobně nemá ani zdaleka možnost pochopit. Přesto snad není neuctivé tušit, jaké myšlenky se našemu Pánu honily hlavou, když toto slovo vyřkl. Dokonání všech známých i neznámých utrpení, která přišel snášet jako náš zástupce; završení obřadního zákona, který přišel ukončit a naplnit jako pravá oběť za hřích; uzavření mnoha proroctví, která přišel naplnit; dokončení velkého díla vykoupení člověka, které je nyní na dosah ruky – o tom všem nemusíme pochybovat, že to měl náš Pán na mysli, když řekl: „Je dokonáno.“ A možná, že za tím bylo ještě něco víc, co ani netušíme. Ale při zacházení se slovy takové

bytosti, jakou je náš Spasitel, při takové příležitosti a v tak závažném okamžiku jeho života je dobré být obezřetný. „Místo, na němž stojíme, je půda svatá.“

Ve světle tohoto slavného výroku se každopádně nejzřetelněji rýsuje jedna důležitá myšlenka. Spočíváme-li na díle Pána Ježíše Krista, spočíváme na „dokonaném díle“. Nemusíme se bát, že nás v posledním den odsoudí hřích, satan nebo zákon. Můžeme se opřít o myšlenku, že máme Spasitele, který učinil vše, zaplatil vše a dokonal vše, co bylo nezbytné pro naši spásu. Můžeme přijmout apoštolovu výzvu: „Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!“ (Ř 8,34). Když se podíváme na své vlastní skutky, můžeme se za jejich nedokonalost stydět. Když se však podíváme na Kristovo dokonané dílo, můžeme zakoušet pokoj. Pokud věříme, potom jsme „v něm ... dosáhli plnosti“ (Ko 2,10).

Nakonec bychom si v těchto verších měli všimnout *skutečnosti a pravdy o Kristově smrti*. Je nám řečeno, že „jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda.“ Tato událost, jakkoli se na první pohled může zdát nepatrná, poskytuje nesporný důkaz, že srdce našeho požehnaného Pána bylo probodeno a že v důsledku toho vyhasl jeho život. Neomdlel ani pouze neztratil vědomí, jak se někteří odvažují naznačovat. Jeho srdce skutečně přestalo bít a on opravdu zemřel. Tato skutečnost je bezesporu velmi důležitá. Všichni musíme po krátkém zamyšlení pochopit, že bez skutečné smrti by nemohla existovat skutečná oběť, že bez skutečné smrti by nemohlo existovat skutečné vzkříšení a že bez skutečné smrti a skutečného vzkříšení je celé křesťanství domem postaveným na písku a nemá vůbec žádné základy. Toho lehkomyšlného římského vojáka jistě ani ve snu nenapadlo, že je mocným pomocníkem našeho svatého náboženství, když našemu Pánu probodl bok svým kopím.

O tom, že „krev a voda“, o nichž se na tomto místě mluví, měly hluboký duchovní význam, můžeme jen stěží pochybovat. Zdá se, že sám Jan se o nich ve svém prvním listu zmiňuje jako o velmi významných. „To je ten, který přišel skrze vodu a krev“ (1J 5,6). Církev v každé době byla zajedno v tom, že se jedná o emblémy duchovních věcí.

Přesto je přesný význam krve a vody tématem, na němž se křesťané nikdy neshodli a možná se ani neshodnou, dokud se Pán nevrátí.

Oblíbenou teorii, že krev a voda znamenají dvě svátosti, jakkoli je možná a oblíbená, lze oprávněně považovat za poněkud málo podloženou. Křest a večeře Páně byly svátosti, které existovaly již v době smrti našeho Pána a nepotřebovaly žádné nové ustanovení. Jistě není nutné při každé příležitosti tyto dvě požehnané svátosti vytahovat a trvat na tom, aby byly vyzdvihovány jako skrytý smysl každého sporného textu, kde je zmíněno číslo „dvě“. Takové úporné vztahování obtížných míst v Písmu na křest a večeři Páně nepřináší nic dobrého a nepřináší těmto svátostem žádnou skutečnou čest. Je otázkou, zda nesměruje spíše k jejich vulgarizaci a nepřivádí je do opovržení.

Pravý význam krve a vody je pravděpodobně třeba hledat ve slavném Zachariášově proroctví, kde se praví: „V onen den vytryskne pro dům Davidův i pro obyvatele Jeruzaléma pramen k obmytí hříchu a nečistoty“ (Za 13,1). Kdy jindy tento pramen tak skutečně a reálně vytryskl, než v hodině, kdy Kristus zemřel? Jaký symbol smíření a očištění znali Židé tak dobře jako krev a vodu? Proč bychom tedy měli váhat věřit, že proud „krve a vody“ z boku našeho Pána byl významným prohlášením židovskému národu, že pravý pramen očištění od hříchu konečně vytryskl a že od nynějška mohou hříšníci směle přicházet ke Kristu pro odpuštění, omýt se a být čistí? Tento výklad si v každém případě zaslouží vážné zamyšlení a pozornost.

Ať už se na krev a vodu díváme jakkoli, dbejme na to, abychom my sami „vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově“ (Zj 7,14). V poslední den nebude nic záležet na tom, že jsme během života měli na svátosti ten nejvznešenější názor, pokud jsme nikdy nepřišli ke Kristu skrze víru a nikdy jsme s ním neměli osobní vztah. Víra v Krista je jediná potřebná věc. „Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život.“ Věřit v Syna Božího znamená mít život (1J 5,12).

VELKÝ PÁTEK – NAUČENÍ

György Szikzsai (1738–1803)

Velký pátek nám připomíná ten jedinečný den, jaký od stvoření světa nebyl a kromě posledního dne ani nebude. Den, kdy byl Boží Syn, náš Pán Ježíš Kristus, pro nás ponořen do moře utrpení; zatčen, postaven před soud, falešně obviněn, nevinně odsouzen, bičován, zesměšňován, přibit na kříž rukama i nohama, vyvýšen mezi nebem a zemí, vystaven všem na odiv jako ponížený a nejbolestnější a nejstrašlivější smrtí usmrčen.

Když David poslal Urijáše domů, aby si odpočinul na svém loži, nedal se k tomu přimět, považoval to za nevhodné, jelikož Jóab, vrchní velitel, a další izraelští rytíři zůstávali v polních stanech a snášeli mnoho utrpení. Urijáš proto nechtěl jíst, pít a hýčkat své tělo. Ale mnohem nevhodnější by bylo pro tebe, křesťane, ano velmi by to zvětšilo tvou vinu, kdybys v tento den, slavený místo onoho prvního Velkého pátku, kdy věčný Boží Syn, tvůj Pán, tvůj Spasitel, byl bit, poplíván, zbrocen vlastní krví a na kříži trpěl Božím hněvem za naše hříchy, jedl, pil, bavil se, propadal světským marnostem a rozkoším, nebo jenom vyhledával zábavu.

V tento den oplakávej své hříchy, jimiž jsi přivedl svého Spasitele k tak hrozným mukám, čin pokání, roztrhni roucho svého srdce, vtiskni si do mysli Ježíšovo umučení a smrt a z toho vyzářující nekonečnou lásku, chval a oslavuj ho, utvrd' se v pevném úmyslu milovat, bát se a ctít tohoto Boha a Spasitele, který tě tak úžasně miluje, po celý svůj život. To je tvá povinnost na Velký pátek, v tom se v tento den cvič. O Kristově umučení a smrti přemítej ve své mysli a srdci následovně:

1. *Trpící a umírající Ježíš byl Boží Syn.* Netrpěl a neumíral Bůh, ale Boží Syn, který trpěl a zemřel; bylo to utrpení a smrt osoby nesmírné božské vznešenosti. Nikdy předtím taková osoba netrpěla, ani nikdy nebylo takového utrpení a smrti.

2. *Bůh Otec dobrovolně vydal Ježíše na utrpení a smrt.* My hříšníci bychom to nevymysleli a ani bychom si to nedovolili požadovat. Koho by jen napadlo, aby se božská důstojnost takto obětovala? Kdo

by si to jen pomyslel, natož požádal, aby Bůh poslal svého Syna, aby místo nás trpěl a zemřel? Směli by odsouzení vzbouřenci na to pomyslet, natož požadovat od krále, proti němuž povstali, aby za ně vydal svého jediného syna na smrt? Co by bylo nemyslitelné požadovat od pozemského krále, to dobrovolně učinil nebeský král. Ó, jak nesmírná hlubina milosrdenství!

3. *Bůh Otec svého svatého Syna nenutil k utrpení a smrti místo hříšníků ani rozkazem, ani násilím; ale Syn je dobrovolně, ze svobodné vůle a z lásky vzal na sebe, dobrovolně, ze svobodné vůle se vydal k vykonání a k snášení Božího hněvu za hříchy, aby jím byli hříšní lidé vysvobozeni. Kdo by popsal bohatství této lásky, která je stejně nepopsatelná jako Otcova?*

4. *Ježíšovo utrpení a smrt byly nevinné. On na sobě neměl hřích, ani nebyla nalezena lest v jeho ústech. I Jidáš, jeho zrádce, vydal svědectví o jeho nevinnosti, když řekl: „Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev.“ I Pilát, jeho soudce, si umyl ruce a řekl: „Jsem čistý od krve tohoto spravedlivého.“ Tak nevinný musel být ten, kdo svým utrpením a smrtí chtěl dosáhnout zadostiučinění za jiné.*

5. *Ježíšovo utrpení a smrt se staly za nás; jsou zadostiučiněním a splacením dluhu za nás a za naše hříchy. „Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni“ (Iz 53,5). Proto mnozí mučedníci, mezi nimi i slabé ženy, panny a děti, s velkou radostí a odvahou, ano s radostným zpěvem, šli na jakoukoli krutou smrt, kdežto Ježíš, Boží Syn, nevinný a bez hříchu člověk, se bál, třásl se, truchlil, byl sklíčený, hlasitě volal, když umíral. Mučedníci nenesli břímě cizích hříchů, jejich utrpení a smrt nebyla výplatou ani za jejich, ani za hříchy jiných; ale Ježíš byl obtížen hříchem světa; ležel na něm trest nesčetného zla, jeho utrpení a smrt bylo naše utrpení a smrt, a bylo to za naše hříchy.*

6. *I při své velké potupě, hrozném mučení a kruté smrti nezůstal Kristus Pán bez znamení své božské vznešenosti a slávy. Všechny podivuhodné události, které se při jeho smrti staly: zatmění slunce, zemětřesení, praskání skal, roztržení chrámové opony, otevření hrobů a zjevení vzkříšených mrtvých – všechny svědčí o vznešenosti a důstojnosti Ježíšovy osoby, usmrcené uprostřed muk a rouhání.*

To vše, drahý křesťane, ukazuje na:

1. *Boží přísnou spravedlnost*, která raději vydala svého nejmilejšího Syna na krutou smrt, než aby nechala hřích bez trestu; na Boží nepopsatelnou moudrost, která zvolila tak neobvyklou, ale svatou a dokonalou cestu k usmíření a milosrdnému odpuštění hříčů; na Boží všemohoucnost, skrze niž z temnoty vzešlo světlo, z hanby čest, ze smrti život; na Boží dobrotu, milosrdenství a úžasnou lásku k lidem, kvůli které neodpustila ani svému nejmilejšímu Synu a neváhala ho vydat za nás hříšné.

2. *Z utrpení a smrti Božího Syna poznej ohavnost hříchu*. Hle, jak byl kvůli němu trýzněn, žalostně mučen a hrozně bit Boží Syn, král slávy! Ó, jak veliké zlo je tedy hřích! Jak hrozný a nesnesitelný je Boží hněv, který hřích na sebe přivolává! Ó, jak nešťastní bychom byli, kdyby se Boží Syn nebyl za nás postavil! A jak nešťastní budou všichni, kdo zavrhnou Božího Syna svou nevěrou a nekajícností, neboť jím nebudou vysvobozeni od Božího hněvu, který spravedlivě stíhá všechny hříchy. Jistě by pro takové bylo lepší, kdyby se nikdy nenarodili.

3. *Nauč se z utrpení a smrti Božího Syna křesťanským ctnostem*, neboť zanechal příklad všech ctností. Zejména se od něj nauč pokoře: hle, jak se ponížil sám Pán slávy! Nauč se od něj tichosti: hle, jak se tiše choval uprostřed mnoha křivd a rouhání, a když mu zlořečili, nezlořečil jim zpět, trpěl a nehrozil (1Pt 2,23). Nauč se od něj trpělivosti a podřízení se Boží vůli: hle, jak trpělivě snášel svá muka! Nikdy se neprotivil, nikdy se nevzpouzel, nikdy nereptal. Modlil se sice: „Otče můj, je-li to možné, ať ode mne odejde tento kalich,“ ale dodal: „Ale ne jak já chci, ale jak ty chceš“ (Mt 26,39). Nauč se od něj odpouštět rouhání a milovat nepřátele: hle, jak omlouval své nepřátele, jak se za ně modlil, když se mu posmívali, mučili ho a ukřižovali ho! (Lk 23,34). Nauč se od něj důvěřovat Bohu i uprostřed největších úzkostí: hle, uprostřed všech muk a úzkostí nazýval Boha až do posledního dechu svým Otcem a v hodině smrti svěřil svého ducha do jeho rukou.

4. *Konečně, nalezni útěchu, odvahu a statečnost v Kristově utrpení a smrti*. Statečně bojuj proti hříchu, neboj se smrti, pekla a zatracení. Mnoho je tvých hříčů, ale Ježíš trpěl a zemřel, aby za ně dosáhl zado-stiučinění a nesl jejich trest. Máš-li tedy pravou víru v Krista Ježíše, jsi

jistě osvobozen od trestu za své hříchy. Bůh ti je pro něj milostiv. Jistě ti ani smrt neublíží. Po smrti tě nepotká trest, ale dosáhneš blaženosti, neboť Ježíš již podstoupil tvůj trest a vymohl ti milostivé přijetí u Otce. Peklo a zatracení nad tebou nemají moc, neboť Ježíš je zničil. Ó, jak málo by platná byla jeho smrt se vším tím hrozným utrpením, kdyby nemohl osvobodit tebe, kdo se k němu utíkáš a držíš se ho, od pekla a zatracení! Ale nejenže tě může osvobodit, on tě jistě osvobodí a navíc ti může a dá věčnou blaženost, neboť Ježíšovo utrpení a smrt nevyžadují jen to, aby ten, kdo v něj věří, nestál před soudem, ale také aby přešel ze smrti do života. Proto, až přijde tvá smrt, obleč se do důvěry a statečnosti z Ježíšovy smrti a svěřujíc svou duši Bohu, řekni s umírajícím Ježíšem: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“

*Z uherské řeči přeložil Michael Blažek (1753–1827),
první superintendent moravské reformované církve.
Vyšlo v r. 1796. Jazykově upraveno.*

György Sziksay (čti Děrd Siksaj, psáno také Jiří Sixay) byl reformovaný kazatel v Uhrách, jenž ovlivnil mladé uherské kazatele, kteří se po vydání Tolerancečního patentu Josefem II. v r. 1781 rozhodli odejít do Čech a na Moravu a sloužit zde v nově vzniklých reformovaných sborech. Michael Blažek byl jedním z nich a Jan Végh (viz modlitba na následující straně) byl dalším (a vlastně jedním z prvních).

VELKÝ PÁTEK – MODLITBA

Jan Végh (1755–1830)

Ó Pane Ježíši Kriste, čistý a nevinný Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, děkujeme ti z celého srdce za tvou nevýslovnou milost a lásku, že jsi skrze své svaté a nevinné umučení nám u svého nebeského Otce vyprosil hojnost milosti a skrze svou svatou smrt nám navrátil věčný život.

Ty jsi byl zástupcem nás hříšných přestupníků a naše hříchy, které na tebe nebeský Otec uvalil, jsi vnesl na své tělo na dřevo kříže. Tehdy jsi rozdrtil hlavu starého hada, ďábla, pohltil jsi peklo a jeho muka, umořil jsi věčnou smrt, smířil jsi nás s Bohem Otcem a upevnil věčný pokoj. Vymazal jsi seznam hříchů, které svědčily proti nám, a svými těžkými mukami, která jsi od svého zatčení a spoutání až do rozdělení svého svatého života na duši i na těle snášel, jsi nám vyprosil dokonalé ospravedlnění. Tehdy jsi pro naše vykoupení vypil ten hořký kalich, který ti Otec a Boží spravedlnost nalili. Za to všechno ti budiž věčná čest a chvála!

Prosíme tě, náš nejmilejší a jediný Vykupiteli, dej nám skrze svého Ducha, abychom toto drahé vykoupení s vděčným srdcem v tobě spatřovali a skrze víru je v duchu a svědomí vždy důvěrně, živě a vděčně přijímali, posilovali se ve víře, byli horlivější v lásce, statečnější v trpělivosti a ochotnější v poslušnosti vůči tobě. A protože jsme s tebou zemřeli hříchům, ať ti po celý svůj život sloužíme, svému Spasiteli, v zbožnosti a svatosti, jako lid vykoupený a získaný tvou drahocennou krví. V poslední hodině naší smrti, prosíme, buď přítomen našemu duchu s útěchou své smrti a zásluh. Až naše srdce bude ochabovat a časné dýchání nás opouštět, zachovej nás při spasitelném životě a přijmi naši duši, která vychází ze smrtelného těla, k sobě, do svého nebeského ráje a věčné radosti, podle svých milostivých a pravdivých zaslíbení a pro své drahé zásluhy, Bože Vykupiteli a Spasiteli náš, s Otcem i s Duchem svatým věčně požehnaný. Amen.

DOBŘE UMŘÍT

Alan Thomas

V současné době se hodně mluví o eutanazii a katastrofálně se prosazuje její legalizace pod hlavičkou tzv. asistovaného umírání (Pozn. red.: Takto je to ve Spojeném království. V České republice se to děje spíš pozvolna a bez zájmu veřejnosti, vč. té křesťanské). O tomto tématu jsem již dříve psal. Zde bych se rád zamyslel nad tím, jak přistupujeme ke smrti. Víme jako křesťané, jak „dobře umřít“? Takovou frázi hojně používali naši předkové ve víře, ale dnes ji slyšíme jen zřídka. Obávám se, že to svědčí o tom, že jsme se v této oblasti začali méně podobat našim předkům a více těm, kteří žijí v naší společnosti kolem nás.

Naše společnost si stále namlouvá, že smrt lze porazit. Řeči o překonání rakoviny, porážce srdečních chorob nebo demence odrážejí základní přesvědčení, že jednoho dne budeme schopni porazit smrt a dosáhnout vlastní nesmrtelnosti nezávisle na Bohu. Vědci i většina ostatních lidí samozřejmě ví, že to není možné.

Všudypřítomné používání krémů proti stárnutí, botoxu, plastických operací, módních trendů zdravé výživy a cvičebních programů je však součástí širšího přesvědčení, že můžeme zastavit stárnutí a žít mladý život, když ne navždy, tak po velmi dlouhou dobu. A to vše je zase motivováno silnou touhou vyhnout se přemýšlení o samotné smrti a zejména o tom, jak se jí postavit, až přijde náš čas. Raději se rozptylujeme pokusy o věčné mládí.

Vyhýbat se myšlenkám na smrt je mnohem snazší díky tomu, že většina z nás se s mrtvými a umírajícími setkává jen zřídka. Nejvíce lidí dnes umírá v nemocnici nebo v pečovatelském domě, stranou od rodiny a přátel. V předchozích generacích byla smrt neodvratně spojená s běžnou osobní zkušeností. Například puritánský pastor a teolog John Owen viděl umírat všechny své děti, z nichž deset zemřelo již v dětství, a následně doprovodil při umírání také svou vlastní ženu. Osobní konfrontaci s umírajícími se nedalo vyhnout.

Dnes je však pro většinu z nás velmi vzácné být svědkem něčího umírání. Díky tomu je mnohem snazší vyhnout se myšlenkám na vlastní smrt. A tyto společenské skutečnosti nás ovlivňují, že? Možná si stejně jako lidé kolem nás myslíme, že nejlepší způsob, jak zemřít, je náhlá smrt. Pokud zemřete náhle, vyhnete se nepříjemnostem a rozpakům, které jsou v našich myslích s umíráním spojeny. To je samozřejmě hlavní hnací silou lobby asistovaných sebevražd a umírání.

Bible však učí něco jiného. Uvádí příklady zbožných mužů, kteří se před smrtí rozloučili, např. Jákob (se svými syny), Mojžíš (s Izraelem), David (se Šalomounem), Ježíš (v horní místnosti se svými učedníky) a Pavel (se staršími v Efezu). Připravovali sebe i ty, které po sobě zanechávali. Nepochybně jsou nám dáváni za příklad toho, jak dobře zemřít. Co se od nich můžeme naučit? Jejich řeši obsahují praktické věci (např. Jákobovy přípravy pohřbu), které jsou důležité – důraz však kladou na něco jiného.

Ačkoli tyto promluvy zazněly za velmi odlišných okolností, mají společné zaměření na budoucnost a na to, jak mají oslovení žít pro Pána. Je třeba mít na paměti Boží zaslíbení, je třeba žít podle přijatého učení a předávat je dál a adresáti jsou tímto způsobem povzbuzováni, aby byli silní ve víře. Taková příprava druhých na naši nadcházející nepřítomnost je vzorem, který nám dávají.

Nejde v nich o nemoc, bolest a utrpení. Nejde v nich o sebe sama. Abychom však mohli dávat druhým takové rady zaměřené na Boha, musíme s ním mít nejprve sami všechno v pořádku. Z toho lze usuzovat na to, že jsme si s Bohem předem srovnali vztah a „vyrovnali s ním své účty“. Při umírání je důležité, abychom usilovali o smíření s každým, s kým jsme se případně odcizili, abychom druhým odpustili jejich hříchy vůči nám a nezachovávali v sobě žádnou hořkost.

Poté, co jsme se v modlitbě smířili s Bohem a ostatními, by se naše myšlenky a řeč při umírání měly obracet k těm, které po sobě zanecháváme. Tyto biblické promluvy na rozloučenou se nutně velmi liší v detailech, stejně jako se ty naše budou lišit podle toho, kdo jsme a koho oslovujeme. Slova babičky ke generacím své rodiny budou jiná než slova mladého muže ke své rodině, když jeho život přeruší

smrtelná nemoc, a tak dále. Máme nespočet individuálních okolností. Základní témata však zůstávají.

Patří k nim povzbuzování druhých, aby si připomínali úžasná zaslíbení našeho spasení – a vyjadřovali při tom své vlastní nadšení a důvěru v ně; aby důvěrně chodili s Pánem Ježíšem a byli mocní v jeho službě i po našem odchodu; aby udržovali zbožné vztahy se svými spolu-křesťany; a aby za všech okolností oslavovali našeho Spasitele v tomto světě.

Taková zbožná příprava na smrt ovlivní náš přístup k lékařským rozhodnutím. Ve světě kolem nás vidíme bolestné zoufalství při rozhodování o konci života. Lidé se chytají každé možné léčby a ze všech sil se snaží prodloužit svůj život. Pokud si myslíte, že tento svět je vše, co existuje, pak to má určitý smysl – ale jen určitý. Protože trávit poslední dny a týdny v nemocnicích a terapeutických léčebnách není ten nejlepší způsob odchodu, že? I v podmínkách tohoto světa přicházíte o čas strávený s přáteli a rodinou.

Je smutné, že se občas setkáváme s tím, že se křesťané chovají stejně. Pokud však máme důvěru v Pána, o které tvrdíme, že ji máme, a připravujeme se na svůj odchod, pak by naše umírání mělo být viditelně jiné. Místo horečného hledání zázračných léků můžeme zaujmout klidnější a jistější přístup. Můžeme odmítnout přehnaně heroickou léčbu, abychom mohli strávit rozhodující čas setkáním s našimi křesťanskými přáteli a rodinou a připravit je na náš odchod.

To samozřejmě není výzva k tomu, abychom se vzdali všech pozhledání moderní medicíny. Tváří v tvář smrti je to však nabádání k tomu, abychom mysleli a chovali se jinak než svět kolem nás.

Evangelical Times

Alan Thomas je profesor psychiatrie na univerzitě v Newcastle, poradce a starší sboru Newcastle Reformed Evangelical Church.

BOŽÍ MOC VE VZKŘÍŠENÍ (EF 1,19–20 & 2,6)

Jaroslav Kernal

Dnes budeme mluvit o Boží moci, kterou byl Pán vzkříšen z mrtvých. Díky působení této moci totiž věříme v Krista – jenom díky této moci jsme uvěřili. Tato Boží moc se v plnosti projevila právě ve vzkříšení Pána Ježíše Krista z mrtvých. Ale tato Boží moc působí také v nás, protože i my jsme duchovně vzkříšeni a posazeni spolu s Pánem na nebeských místech.

Když mluvíme o moci, mluvíme o něčem, co je velmi nebezpečné – moc je jako droga a kdo jí propadne, bude jí zničen. Dneska mnozí křesťané touží po moci – nemluvíme teď po moci nad jinými, ale i po té leckdy touží, a i když netouží, pokud jí dosáhnou, často je zkorumpuje. Ale další touží po Boží moci, nicméně představují si ji tak, jak si moc představuje tento svět a chtějí dělat mocné věci, zázraky, chtějí uzdravovat. A samozřejmě říkají, že to chtějí dělat k Boží slávě, ale pokud něco takového slyším, obávám se, že ti lidé klamou sami sebe. Boží moc totiž není něco, čím by člověk mohl jen tak disponovat. V Písmu čteme o jednom, který si chtěl takovou moc koupit za peníze – Šimon ze Samarií. Co mu na to řekl Petr?

Tato moc není pro tebe a nemůžeš mít na ní podíl, neboť tvé srdce není upřímné před Bohem. Odvrat se proto od této své ničemnosti a pros Boha; snad ti odpustí, co jsi zamýšlel. Vidím, že jsi pln hořké závisti a v zajetí nepravosti. (Sk 8,21–23)

V Efezským 1,15–23 se Pavel modlí za to, abychom poznali Boží moc, aby nám Bůh otevřel oči srdce, a my jsme věděli o Boží moci, o Boží velikosti. Je to modlitba ujištění. Není to o tom, že tady budu já a Boží moc, kterou já budu disponovat, ale je to o tom, že tady bude Boží moc, která bude disponovat mnou, kterou budu znát a kterou budu zakoušet. Je to Boží moc k nám, v nás a skrze nás. A tou Boží mocí, kterou můžeme

a máme disponovat, je evangelium Kristovo, které je Boží mocí ke spasení pro každého, kdo věří (Ř 1,16). A na jiném místě (1K 1,24) jde Pavel tak daleko, že říká, že pro povolání je „Kristus Boží moc a Boží moudrost“. Takže nepotřebujeme očekávat, že se bude třást země, že se budou otevírat pouta a dveře vězení, že budou vstávat lidé z mrtvých, ale potřebujeme znát a poznávat Pána Ježíše Krista – náš text říká, že ho Bůh svou mocí vzkřísil z mrtvých a toutéž mocí působí v nás, kteří věříme.

I. Boží mocí věříme

V Efezským 1,19–20 čteme, že věříme *podle* síly Božího mocného působení. Nebo bychom to mohli také přeložit tak, že věříme *na základě* síly Božího mocného působení nebo dokonce tak, že věříme *v důsledku* síly Božího mocného působení. Každá z těchto tří možností je stejně závažná a stejně platná. Boží moc nás přivedla k víře. A právě o tuto moc v našem textu jde. Je to Boží moc, která se ukázala ve vzkříšení Pána Ježíše Krista. A v dalším verši (v. 21) Pavel mluví o tom, že tato moc se ukázala ve vyvýšení Ježíše Krista a v tom, že ho Bůh učinil hlavou církve.

Pán Ježíš přišel ze své slávy, kterou měl od věčnosti u svého Otce, přišel k nám na zem, ponížil se, stal se jedním z nás, stal se služebníkem, otrokem pro nás, na našem místě, místo nás nesl naše hříchy, sloužil do úplného vyčerpání, ale vždycky ve všem a v každé chvíli oslavoval svého Otce. Nakonec byl zatčen, vyslýchán, mučen, zbit, poplíván, vysmívali se mu, rouhali se mu a nakonec ho ukřižovali. Nahý a zkrvavený visel na kříži, kde nesl nejenom lidský výsměch, ale především na sobě nechal spočinout Boží hněv namířený proti našemu hříchu.

Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel.
(Iz 53,7)

Nebe se nemohlo dívat na toto ponížení Božího Syna a tak od poledne až do třetí hodiny nastala tma po celé zemi. Po hodinách agónie na kříži Ježíš zvolal mocným hlasem:

Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha. (Lk 23,46)

Potom řekl: „Je dokonáno“ (J 19,30) a zemřel. Země nemohla snést takovou potupu Krále králů a otřásala v základech. Skály pukaly a hroby se otvíraly. Půl metru tlustá opona v chrámu, která oddělovala svatyni od velesvatyně, se roztrhla od shora dolů. A setník, který stál pod křížem, když viděl, jak zemřel, vyznal: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží“ (Mk 15,39). Ježíš byl ukřižován, zemřel a byl pohřben. To je naprosté ponížení Božího syna. Ale náš text mluví o jeho vyvýšení, protože Bůh prokázal v Kristu svou moc – tu moc, která nás dovedla k tomu, že těmto věcem věříme. Bůh touto svou mocí způsobil, že naše zvrácené, zkorumpované, porušené srdce – Boží slovo ho označuje za „kamenné“, tedy takové, s nímž nejde pohnout – bylo proměněno v srdce masité, měkké, poslušné, obnovené, proměněné. Prorok Ezechiél říká, že to je srdce, které se bude řídit Božími nařízeními, bude zachovávat Boží řády a jednat podle nich (Ez 36,26–27). Neexistuje jiný způsob, jak se někdo může stát křesťanem, než je působení moci Boží síly. Svou sílu Bůh prokazuje především svým Slovem.

Není mé slovo jako oheň, je výrok Hospodinův, jako kladivo tříštící skálu? (Jr 23,29)

To je Boží moc, když Bůh svým slovem rozbíjí srdce tvrdá a kamenná a místo nic dává srdce měkká, masitá, srdce věrná a věřící, poslušná a pokorná. Hned na začátku kapitoly Pavel mluví o tom, že jsme byli vyvoleni k tomu, abychom byli svatí a bez poskvrny (v. 4). Byly nám odpuštěny naše hříchy pro Kristovu prolitou krev (v. 7) – to vše ke chvále Boží slávy. A v 15. verši mluví Pavel o víře a lásce, která charakterizovala křesťany v Efezu. To je Boží dílo. Toto je velikost Boží moci. To je také veliká sláva Kristovy nevěsty.

Když Bůh stvořil nebe a zemi i moře a všechno, co je v nich, tak to všechno stvořil z ničeho, jenom svým slovem. Řekl a stalo se. Stejným způsobem tvoří také nové stvoření, křesťany. Ovšem veliký rozdíl je v tom, že v případě nebe a země Bůh tvořil z ničeho, mohli bychom říci z nuly k plusu, zatímco nyní je tady stvoření zkažené, převrácené, hříšné a Bohu nepřátelské. Jsme hluboko v mínusu. Je tady temnota, zlo – přímo v nás, v každém z nás, které Bůh svou mocí mění v dobro,

ve svatost, ve slávu. Tady můžeme vidět, jak veliký je Bůh ve své moci k nám. Toto je Boží moc.

Když se z Božích nepřátel stávají Boží děti, je to ten největší projev Boží moci, který v tomto světě můžeme vidět a zakusit. Není to o tom, že se budou dít zázraky, přestože vyznáváme a věříme, že Bůh je Bohem zázraků. Ale zázrak nového narození je zázrak nad zázraky. Věříme, že Bůh uzdravuje a modlíme se za to, aby vztahoval svou ruku k uzdravování, a jsme nesmírně vděční, když Bůh odpovídá na naše modlitby. Přesto se mnohem víc radujeme z toho, že naše jména jsou zapsaná v nebesích a společně s anděly, kteří jsou před Boží tváří, se radujeme z každé ovečky, kterou Pán hledal a našel a přinesl do svého ovčince, protože to je ten největší zázrak, který v tomto světě můžeme vidět. Je to ohromující, když jsou lidé uzdraveni, ale k čemu to je, když nakonec stejně zemřou? Tělo, které máme, stejně zchátrá, zemře a rozpadne se v prach. A k čemu by nám bylo, kdybychom získali celý svět, ale ztratili svou duši? Jak bychom mohli svou duši získat zpět? Jenom skrze nové narození, jenom skrze víru v Pána Ježíše Krista, skrze spolehnutí se na to, že on už udělal všechno pro naši záchranu. Věříte tomu? Spoléháte se na to? To je totiž to zásadní! A pokud tomu tak je, můžete si být jistí, že to byla Boží moc, která to ve vašich životech učinila. A je to stejná moc, která vzkřísila z mrtvých Pána Ježíše Krista.

II. Boží mocí Kristus vstal

Největší a nejjasnější zjevení Boží moci se projevilo ve zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista. Když se Adam s Evou vzbouřili proti Bohu tím, že neposlechli jeho jasné příkazy, jeho Slovo, vešla do světa smrt.

Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. (Ř 5,12)

Římanům 5 stojí a padá s tím, že jeden člověk, Adam, zhřešil a skrze něj smrt zasáhla všechny a jeden člověk, Ježíš, zemřel, i když nezhrěšil, a tak přinesl vykoupení a spravedlnost mnohým. Dnes se evangelikálním světem jako lavina řítí evoluční učení, které tvrdí, že smrt zde musela být ještě před pádem Adama a Evy. V tom případě bychom celý Pavlův

argument z Římanům 5 o ospravedlnění v Kristu mohli zahodit. Bibli nelze smířit s evolucí! Podle Písma je smrt nepřítel, který není přirozený, nemá své přirozené místo na světě. Svět nebyl stvořen pro smrt, člověk nebyl stvořen pro smrt, nic živého nebylo stvořeno pro smrt. Smrt vešla do světa jako důsledek hříchu a právě tak, jako je hřích vzpourou proti Bohu, je smrt Božím nepřítelem. Bůh je život a světlo. Smrt je temnotou, nicotou, zkázou a prázdnotou. Není větší protiklad, než je Bůh a smrt. Smrt je jednou z nejmocnějších a nejviditelnějších sil v celém vesmíru. Všechno živé umírá a neživé spěje ke svému rozkladu, zániku. Smrt zasáhne všechny. Nikdo a nic před ní neuteče. Je to síla, která je 100% úspěšná. Je to naprostá, totální jistota každého člověka. Zároveň je to také největší nejistota každého člověka, protože nikdo kromě Boha samotného neví, kdy jeho život skončí. Každý ví, že skončí, ale nikdo neví, kdy! Smrt bere všechny a zachránit se před ní nemůže vůbec nic – ani peníze, ani vzdělání, ani chytrost, ani lékaři, ani vychování, smrt dostihne všechny. Není před ní kam utéct, nedá se někam schovat, není možné něco udělat, aby se člověku vyhnula. Přesto je tu moc, která přemáhá smrt. Smrt nalezla svůj konec – a víte, kde? Ve smrti Kristově. „Smrt smrti ve smrti Kristově“ – to je název díla, v němž puritán John Owen popisuje důsledky Kristovy smrti. Je to velmi výstižný název. Smrt byla poražena. Kde? Na kříži Kristově! Jak? Kristovou smrtí. Jak to můžeme dokázat? Protože Kristus nezůstal mrtvý, ale slavně vstal z hrobu! Petr kázal o letnicích:

Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolestí smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci. (Sk 2,24)

Kristus žije. To je důkaz, že smrt je již poraženým nepřítelem. Ještě není definitivně zničeným nepřítelem, ale přijde chvíle, kdy pod Kristovy nohy bude položena i smrt a bude vržena do ohnivého jezera. Její vláda skončí. Už nyní je její vláda zlomena, už nyní platí slova Pána Ježíše:

Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a neopodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. (J 5,24)

Smrt tady stále ještě je, ale její vláda byla zlomena. Její dílo ještě neskončilo, ale v okamžiku druhého příchodu Pána Ježíše Krista bude odstraněna i smrt. Pokud se nedočkáme Kristova druhého příchodu, budeme muset ještě projít roklí šeré smrti, ale pro křesťana už to není prokletí, ale spíše radostná událost. Vydechneme v tomto těle a nadechneme znovu v Kristově přítomnosti. Pro křesťana je smrt zisk, protože když naposledy zavře oči v tomto těle, v příštím okamžiku je otevře v Kristově tělesné přítomnosti. A už bude navždy se svým Pánem.

Jeden starý a věrný Kristův služebník umíral po dlouhé a těžké nemoci. Poslední den se mu velmi přitížilo a zdravotní sestra mu oznámila, že mu zbývá jenom několik hodin života. Když ho o něco později zastihli jeho přátelé, které sestra zavolala, našli tohoto muže plného radosti. Byli tím udiveni, ale on jim řekl, že se dozvěděl tu nejlepší zprávu – už jenom několik málo chvil ho dělí od setkání s milovaným Spasitelem.

Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 8,38–39)

Kristovo zmrtvýchvstání je potvrzením naší naděje, dává jistotu našemu očekávání. Říká nám, že naše naděje je pravdivá, protože je založená na tom, co Bůh slíbil a co také vzkříšením Krista potvrdil. Kristus vstal z mrtvých. Bůh ho vzkřísil. To je důvod, proč se každou neděli scházíme a připomínáme si, že prvního dne po sobotě Pán Ježíš vstal slavně z hrobu. Je to fakt potvrzený mnoha svědky, historická událost.

...byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakubovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně. (1K 15,4–8)

Pokud vám někdo bude tvrdit, že Kristus nevstal z mrtvých, tak je to lhář nebo člověk, který neví, co říká. Mnoho lidí popírá Kristovo

vzkříšení, ale je to fakt, který je potvrzen mnoha očitými svědky. Svědectví Nového zákona je nezpochybnitelné.

III. Boží mocí jsme posazeni v nebesích

Zatímco pro věřícího je smrt branou do ráje, pro nevěřícího je povoláním k soudu. Kristovo vyvýšení znamená, že se Kristus jednoho dne vrátí a bude soudit živé i mrtvé. Jeho soud bude naprosto spravedlivý a všichni budou souzeni podle svých činů – a na jejich základě budou také odsouzeni. Ten soud není relativní a nebude posuzovat míru dobrých a špatných skutků, ale je to soud, který má jasné a předem známé měřítko – tím měřítkem je plnost Kristova. Kristus je normou, podle které bude každý člověk souzen. Pokud nepřistoupíte na mimosoudní vyrovnání nyní, kdy je vám nabízeno smíření s Bohem skrze víru v Ježíše Krista, budete souzeni a spravedlivě podle svých zlých skutků odsouzeni. Proto Písmo s takovou naléhavostí říká, že dnes je den spasení, dnes je den milosti. Neznáme ani den ani hodinu, kdy náš život na této zemi skončí.

Proto, jak říká Duch svatý: „Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru jako v den pokušení na poušti.“ ... Naopak, povzbuzujte se navzájem den co den, dokud ještě trvá ono ‚dnes‘, aby se nikdo z vás, oklamán hříchem, nezatvrdil. (Žd 3,7–8.13)

Vložte svou důvěru v Pána. Vstal z mrtvých a žije navěky. Byl vyvýšen a vládne navěky. Již brzy se vrátí pro svou církev, svou nevěstu. Přijde – jedněm ke spasení a druhým k odsouzení. Kde budeš ty?

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (Ř 10,9)

Efezským 2,1–10 je mohutné souvětí, které je v češtině rozdělené do samostatných vět. Podmět – tedy hybatel děje, se nachází až na začátku čtvrtého verše a je jím Bůh. Přísudek – tedy to, co Bůh dělá, je až v pátém a v šestém verši. Je to hned trojice sloves, která nám ukazuje na Boží jednání. Bůh *obživil*, Bůh *vzkřísil*, Bůh *vyvýšil*. To všechno je v minulém čase. To všechno je konstatování o současném stavu křesťanů,

tedy těch, kdo jsou v Kristu. Všechno, co se stalo s Kristem, se stalo také s námi. V řeckém textu je to všechno ještě umocněno tím, že to, co my řekneme několik slovy – vzkříšení spolu s Kristem, je řečeno jenom jedním slovem. Je tam doslova *spoluobživení, spoluvzkříšení a spoluposazení*.

Boží Syn se stal člověkem. Vzal na sebe lidské tělo a narodil se z Marie. Vyrostl, dospěl a po vystoupení Jana Křtitele, který byl jeho ohlašovatelem, začal svou službu, která trvala tři a půl roku. Pak byl zajat, mučen a potupně popraven na římském kříži. Spolu s ním tam byl přibit také náš dlužní úpis, naše hříchy a tak došlo k jejich zrušení, odpuštění. Ježíš na sobě nesl Boží hněv kvůli nám. Zemřel a byl pohřben, ale třetího dne vstal z mrtvých. Byl dán do hrobu a hrob byl uzavřen velikým kamenem. Když třetího dne po ukřižování přišly ženy ke hrobu, aby pomazaly mrtvé tělo a zabalily ho do látek, objevil se u hrobu anděl, který jim řekl:

*Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován.
Byl vzkříšen, není zde. (Mk 16,6)*

Třetího dne vstal z mrtvých. Smrt ho nemohla udržet ve své moci. Dal svůj život dobrovolně a sám si ho vzal zase zpět. Ježíš byl svatý a bez hříchu a proto na něj smrt neměla nárok a neměla nad ním moc. Proto radostně voláme: „Pán žije! Kristus byl vzkříšen!“ V duchovním slova smyslu došlo také k tomu, že každý, kdo je v Kristu, každý, kdo v něj věří, kdo se spoléhá na jeho dílo kříže, tj. každý křesťan, byl ukřižován spolu s Kristem, když byl Kristus ukřižován na kříži Golgoty a každý, kdo je v Kristu, byl také duchovně vzkříšen, když byl Kristus slavně vzkříšen mocí svého nebeského Otce. Čtyřicet dní po svém vzkříšení se Ježíš objevoval mezi lidmi a vyučoval své učedníky a potom byl vzat zpět do nebeské slávy – byl vyvýšen na nebesa a posazen po pravici Boha Otce. A každý, kdo je v Kristu, tam byl v duchovním slova smyslu posazen spolu s ním. Jako byl Kristus oslaven fyzicky, tak byl duchovně oslaven také každý křesťan. Duchovní vzkříšení křesťanů Písmo označuje jako první vzkříšení, vzkříšení k věčnému životu, k životu ve spravedlnosti:

Jako Otec mrtvé křísí a probouzí k životu, tak i Syn probouzí k životu, které chce. (J 5,21)

Ježíš probouzí k životu ty, které chce. To je spasení z milosti. Spasení je dílem celé Boží trojice. V Efezským je nám řečeno, že Bůh nás probudil k životu a vzkřísil nás spolu s Kristem. Jan 5,21 mluví o tom, že Ježíš nás probouzí k životu a dále je řečeno, že nás vzkřísí z mrtvých. Titovi 3,5 říká, že nás Bůh zachránil obmytím, jímž jsme se znovuzrodili skrze Ducha svatého. Otec, Syn a Duch svatý společně pracují na spasení těch, kteří jsou v Kristu. Je to souhrnné a souvislé Boží dílo. Před stvořením světa Bůh v Kristu vyvolil ty, kdo se stanou Božími dětmi, na kříži za ně Boží Syn zaplatil, a když přišel jejich čas, Duch svatý jim dal nové srdce a ponořil je do Krista. To je nádherné a dokonalé dílo spasení.

Kdo věří v Krista, už nepodléhá smrti, ale přešel ze smrti do života. Byl obživen spolu s Kristem a byl s ním také vzkříšen k novému životu. A tady je také moje otázka: Byli jste vzkříšeni spolu s Kristem? Slyšeli jste Boží slovo a uvěřili mu? Máte život věčný, který Pán zaslíbil každému, kdo v něj uvěří? Přešli jste ze smrti do života? Možná se zeptáte, jak to máme poznat? Ježíš říká dvě jednoduché věci – kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal. Ježíš tady nemluví o ničem jiném než o slovu pravdy, což je evangelium o našem spasení. To je slovo zapsané v Písmu a vyhlašované ústy Božích služebníků. Slyšet Slovo neznamená zaslechnout, ale poslechnout. A neznamená poslechnout si, ale poslechnout ho! Poslechnout Boží slovo znamená věřit Bohu, který poslal svého Syna, aby se stal Spasitelem hříšníků. Znamená to spolehnout se na to, že Boží cesta – tedy Pán Ježíš Kristus – je tou jedinou možnou cestou ke spasení. Takováto víra je zde představená jako důkaz nového života, důkaz spasení, důkaz vzkříšení. Kdo takto věří Bohu, má život věčný, nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.

TEISTICKÁ EVOLUCE NENÍ SKUTEČNÝM PROBLÉMEM!

Terry Mortenson

Teistická evoluce (nazývaná také evoluční stvoření) získává v evangelikálních kruzích stále větší vliv a mnozí jsou tím znepokojeni. Je však skutečným problémem? V tomto článku tvrdím, že teistická evoluce je založena na hlubším problému než je přijetí milionů let, který má ve skutečnosti své kořeny v odmítnutí autority Písma v reakci na tvrzení vědecké většiny.

Teističtí evolucionisté se většinou hlásí ke křesťanství; mnozí z nich jsou dokonce evangelikálové (pozn. aut.: Většina římských katolíků, pravoslavných a liberálních protestantů je teistickými evolucionisty, stejně jako někteří židé.). Věří, že Bůh stvořil původní hmotu, která „explodovala“ při „velkém třesku“ před 13,8 miliardami let. Podle jejich názoru Bůh do této původní hmoty zabudoval přírodní zákony, které vědci objevili. Přirozenými procesy se tato hmota vyvinula ve hvězdy, galaxie, planety a první živou buňku. Během posledních 3,5 miliardy let se tato první buňka vyvinula přirozeným výběrem a mutacemi do všech rostlin, zvířat a lidí, kteří kdy žili, včetně nás dvou. Většina teistických evolucionistů zastává názor, že Adam a Eva byli buď mýtus, nebo pokud jsou historičtí, tak se během milionů let vyvinuli z nějakého opici podobného tvora.

Je překvapivé, že tento názor v církvích, seminářích a křesťanských vysokých školách intenzivně propagují The BioLogos Forum v USA a The Faraday Institute ve Velké Británii.

Nedávno pětadvacet křesťanských učenců znepokojených rostoucím vlivem teistické evoluce sepsalo 1010 stránkovou odpověď. Tato kniha byla nazvána Teistická evoluce: A Scientific, Philosophical, and Theological Critique (2017). V jejích 33 kapitolách jsou uvedeny velmi pádné důvody pro odmítnutí biologické evoluce (tj. neodarwinistické evoluce), včetně evoluce člověka.

Teistická evoluce je skutečně problém. Ale skutečně je to *ten* problém? V následujícím textu budu tvrdit, že problémem je jakýkoli názor na stvoření a stáří Země, který popírá buď část, nebo celou přesnou historii Genesis 1–11. Jak ukážu, neúplné čtení Genesis 1–11 významně podkopává autoritu Písma a základy evangelia. Přesně to dělají všechny pohledy na starou zemi (pozn. aut.: Např. teorie mezery, teorie dne-věku, rámcová hypotéza, pohled mezery-den-mezera-den, pohled analogických dnů, pohled kosmického chrámu, teistická evoluce, progresivní stvoření atd.). Odmítají sice biologickou a antropologickou evoluci, ale snaží se sladit Bibli s příběhem miliónů let geologické a kosmologické evoluce. Takové pokusy však selhávají z následujících pěti důvodů.

1. Všechny pohledy, které mluví o staré zemi, jsou falešné, protože popírají jasné biblické učení, že Bůh stvořil svět v šesti doslovných dnech před nějakými šesti tisíci lety.

Dny v Genesis 1 jsou zjevně doslovné, 24hodinové dny jako naše dny. Jak poznamenali Jason DeRouchie a Kenneth Gentry, kontext vždy určuje význam slova v jakémkoli jazyce. Hebrejské slovo překládané jako „den“ je *yom*. V Genesis 1,5 je doslova definováno jako jeden cyklus temného období (nazývaného noc) a světlého období (nazývaného den), stejně jako my dnes definujeme den. Šestkrát je slovo *yom* modifikováno číslovkou a refrénem o večeru a jitru, což všude jinde ve Starém zákoně znamená doslovný den (jak vyplývá z kontextu). *Yom* je doslovně definován v Gn 1,14, kde Bůh říká, že stvořil slunce, měsíc a hvězdy, abychom mohli měřit doslovná období let, ročních období a dnů.

Uvažujte také o tom, že pokud Bůh tvořil po dlouhou dobu (tj. miliony let), mohl to naznačit jinými hebrejskými slovy. Mohl použít *dor* (v překladu čas, období nebo generace – viz např. Gn 7,1, Ex 3,15 a 31,13, Dt 32,7). Nebo si mohl vypůjčit aramejské slovo, například *zeman* nebo *iddan* (v překladu období, čas nebo doba – viz např. *zeman* použitý v Neh 2,6 a Da 2,16.2.21.4.36 a 7,25 nebo *iddan* použitý v Da 4,16.23.25 a 32). Nebo mohl použít některé výrazy, jako například „po mnoha dnech“ (Joz 23,1 a 1Kr 18,1) nebo „po několika letech“ (Da 11,6) nebo „nesčíslné tisíce let“ nebo „léta z generace na generaci“. Všechny tyto

možnosti měl náš vševědoucí a nekonečně moudrý Bůh k dispozici, ale žádnou z nich si nevybral. Místo toho použil jediné hebrejské slovo, které znamená doslovný den.

Nejvýmluvnější je, že Exodus 20,11 je Božím vlastním komentářem ke Genesis 1 a tento verš jasně říká, že Bůh stvořil za šest dní. Jak to víme? Protože přikázání o sabatu pro člověka zakládá na stvoření světa v šesti dnech, přičemž sedmého dne Bůh odpočívá. Exodus 20,11 stojí jako nepřekonatelná kamenná zeď proti jakémukoli pokusu napasovat miliony let kamkoli do Genesis 1, ať už do dnů, mezi dny nebo před dny, protože Bůh říká, že v šesti dnech stvořil nebe, zemi, moře a všechno, co je v nich. Protože země byla stvořena v Genesis 1,1, Exodus 20,11 nás informuje o tom, že první den stvoření začal v Genesis 1,1, nikoliv 1,3. To znamená, že země byla stvořena v 6 dnech. Před oněmi šesti dny v Genesis 1 nebyl žádný čas ani žádné stvořitelské činy.

Jak dávno tedy byly ty doslovné dny stvoření? Od týdne stvoření uplynulo jen o něco více než 6000 let. Rodokmeny v Genesis 5 a 11 uvádějí, že od Adama k Abrahamovi uplynulo asi 2.000 let. Několik veršů ve Starém a Novém zákoně ukazuje, že Abraham žil přibližně 2.000 let před naším letopočtem. I když teoreticky by v Genesis 5 a 11 mohla chybět jména (protože hebrejské slovo „zplodil“ nebo „stal se otcem“ ve Starém zákoně neznámá vždy doslovný vztah otec–syn), nemohou chybět roky, protože věk každého otce je uveden v době, kdy se „syn“ narodil.

2. Všechny pohledy, které mluví o staré zemi, jsou falešné, protože jsou v rozporu s biblickým učením o smrti.

Myšlenku milionů let historie Země vytvořili deističtí a ateističtí amatérští geologové na konci osmnáctého a na počátku devatenáctého století (padesát let předtím, než Darwin zveřejnil svou evoluční teorii). Tito lidé vědomě odmítali Genesis a předpokládali, že tvorové ve fosilním záznamu sedimentárních horninových vrstev existovali dávno před stvořením člověka. Fosilní záznam je však záznamem smrti, nemocí, masožravých zvířat, ostnů a masového vymírání. V jakémkoli pohledu na starou Zemi tu tedy byla smrt mnohem dříve než člověk, a to v masovém měřítku po miliony let. V Bibli však byl

člověk stvořen dříve, než do stvoření vstoupila jakákoli lidská nebo zvířecí smrt.

V Genesis 1 Bůh opakovaně říká, že prvotní stvoření bylo dobré, a ve verši 31 prohlašuje, že vše bylo „velmi dobré“. V Genesis 1,29–30 se píše, že člověk a všechna zvířata a ptáci byli před pádem vegetariáni.

V Genesis 3,14–19 se píše, že když Adam zhřešil, Bůh fyzicky proklel hada, který svedl Evu, proklel ostatní zvířata, proklel zemi (mimo zahradu Eden), aby plodila trní a bodláčí. Adama a Evu odsoudil k budoucí fyzické smrti. Z pohledu Nového zákona je v Římanům 8,18–25 jasné, že celé stvoření je nyní v zajetí marnosti a zkaženosti a čeká na návrat Krista, který jednoho dne odstraní prokletí a obnoví stvoření do stavu života a spravedlnosti bez smrti.

Biblický pohled na svět je: Stvoření – pád – vykoupení – obnova. Ve vědecké teorii, která se běžně nazývá „velký třesk“, příběhu trvajícím miliardy let, který se kreacionisté starého světa všech směrů snaží uvést do souladu s Genesis, však žádný pád ovlivňující vesmír neexistuje. Z hlediska biblické teologie a příslibu spásy padlému světu je to obrovský problém.

3. Všechny pohledy, které mluví o staré zemi, jsou falešné, protože ignorují nebo odmítají globální potopu v době Noemově.

Písmo jasně učí, že Noemova potopa byla jedinečná, historická, katastrofální, globální potopa, při níž byli zničeni všichni lidé, suchozemská zvířata a ptáci, kteří nebyli v arše – spolu se spoustou mořských živočichů a rostlin – a povrch země, který existoval před potopou, se radikálně změnil. Nejednalo se o mýtus ani o lokální potopu v mezopotámském údolí. Zastánci staré Země globální potopu ignorují nebo odmítají.

To je však chyba. Pokud by potopa proběhla tak, jak je popsána v knize Genesis, způsobila by masivní erozi a sedimentaci a pohřbila by spoustu tvorů, z nichž by se později staly zkameněliny ve vrstvách hornin. Nemohlo by se stát, že by se odehrála a nezanechala po sobě žádné fyzické důkazy po celé Zemi. Evoluční geologové však popírají, že by existovaly nějaké důkazy o globální potopě.

Pokud tedy věříme v miliony let, musíme globální potopu ignorovat nebo odmítnout. Pokud však věříme Božímu slovu o Noemově potopě, musíme miliony let odmítnout. Logicky nemůžeme věřit v obojí.

4. Všechny pohledy, které mluví o staré zemi, jsou falešné, protože jsou v rozporu s tím, co řekl Ježíš.

Ježíš byl kreacionista mladé Země, jak dokládá Nový zákon. Například četné zprávy v evangeliích ukazují, že Ježíš bral Genesis jako přímou doslovnou historii.

Vezměme si Marka 10,1–9. V této pasáži se farizeové ptali Ježíše na rozvod. Odpověděl jim tak, že je odkázal zpět na Genesis a potvrdil, že Bůh stvořil pouze dvě pohlaví a manželství stvořil jako svazek jednoho muže a jedné ženy na celý život. Ježíš řekl, že tomu tak bylo „od počátku stvoření“. Podle Ježíše tedy byli Adam a Eva již na počátku stvoření, nikoli miliardy let po počátku, jak o vzniku prvních lidí tvrdí evolucionisté.

5. Všechny pohledy, které mluví o staré zemi, jsou falešné, protože představa milionů let geologické a vesmírné historie je založena na stejném naturalistickém (tj. ateistickém) světonázoru, na kterém je založena biologická evoluce.

Myšlenka miliónů let vznikla na konci osmnáctého a na počátku devatenáctého století, tedy více než padesát let předtím, než Darwin publikoval svůj *Původ druhů* (1859). Do roku 1850 většina církve přijala miliony let a snažila se tuto „dávnou dobu“ napasovat na Bibli pomocí teorie mezer nebo pohledu na dny jako věky v Genesis 1. Díky spisům bezbožníků, jako byli James Hutton a Charles Lyell, spolu s pomocí vyznavačů křesťanské geologie, kteří ignorovali biblický text, byly Noemova potopa a biblická chronologie odmítnuty. Místo nich začala být geologie ovládána třemi filozoficko-náboženskými předpoklady protibiblického světonázoru, který nazývám „uniformní naturalismus“. Tyto předpoklady – z nichž žádný nelze prokázat žádným vědeckým experimentem nebo výzkumem – jsou následující:

1. Vše, co existuje, je fyzické.
2. Vše musí být vysvětleno časem plus náhodou plus přírodními zákony působícími na hmotu.

3. Procesy geologických změn (eroze, sedimentace, vulkanismus, zemětřesení atd.) působily v minulosti vždy stejnou rychlostí, frekvencí a silou, jakou pozorujeme dnes v průměru za rok. V podstatě šlo o pomalé, postupné změny v průběhu milionů let.

Stejné předpoklady použil Darwin v biologii při vytváření své teorie biologické evoluce a stejně tak postupovali astronomové při vytváření svých evolučních teorií vzniku hvězd, galaxií, planet, sluneční soustavy atd.

Z tohoto historického hlediska křesťané, kteří se brání biologické evoluci, ale přijímají miliony let, nepřijímají vědecké skutečnosti; nevědomky se pod rouškou „vědy“ kompromitují s naturalistickým (tj. ateistickým) světonázorem. Z tohoto důvodu jsou všechny názory na starou zemi falešné, protože zahrnují (vědomé či nevědomé) přijetí naturalistických předpokladů.

Závěr

Nakonec všechny pohledy, které hlásají dlouhé stáří země, nejen teistická evoluce, odmítají nebo podkopávají či bagatelizují jasné učení Písma o tom, kdy a jak Bůh stvořil, o důsledcích Božího prokletí při pádu, o Ježíšově učení, které souvisí se stářím stvoření, a o celosvětové potopě v Noemově době. Tyto názory proto podkopávají evangelium a autoritu Božího slova. Tato ztráta autority je také klíčem k pochopení morálního chaosu, který v současnosti postihuje západní svět. Opravdu záleží na tom, čemu věříme v souvislosti s Genesis 1–11.

www.christooverall.com

BIBLICKÁ ROZPRAVA O REAKCI CÍRKVE NA MIMOBIBLICKÉ PŘÍKAZY III.

*Bůh definuje, co je dobré: Porozumění Římanům 12
a příprava na Římanům 13*

Anthony Forsyth

Minule jsem řekl, že se blíže podíváme na 13. kapitolu Listu Římanům, v níž se nachází polovina verše, který, je-li vytržen z kontextu, říká, že křesťané mají dělat vše, co jim vláda nařídí. Naznačil jsem, že tato pasáž ve skutečnosti hovoří o účelu a omezeních vlády a že její delegovaná pravomoc je omezena na oblast její působnosti. Řekl jsem také, že naše studium této pasáže začneme v tomto článku jedním zásadním slovem: „dobro“.

V Genesis 1 Bůh tvoří a několikrát prohlašuje své stvoření za dobré a po posledním dni za „velmi dobré“. On je Stvořitel a jen on může určovat, co je dobré. Stejně tak v Genesis 2,18 Bůh prohlašuje, že pro člověka „není dobré“, aby byl sám – jen Bůh má právo toto posoudit a jen on má právo změnit situaci z „nedobré“ na dobrou. V Genesis 3,6 pak Eva hřeší poté, co sama určila, že strom, z něhož Bůh řekl, že se z něj nemá jíst, je „dobrý k jídlu“ – uzurpovala si roli Boha. Podobně v Genesis 6 viděli Boží synové, že lidské dcery jsou na pohled doslova „dobré“ – i oni si přisvojili Boží roli tím, že určili, že to, co Bůh zakázal, je ve skutečnosti dobré. Výsledkem tohoto odmítnutí Bohem definovaného dobra bylo, že Hospodin viděl, „jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý“ (Gn 6, 5). Od samého počátku Písma tedy platí, že „dobré“ a „zlé“ definuje pouze Bůh.

V Římanům 12 je nám přikázáno, abychom se „proměňovali obnovou své mysli, abychom mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé“. Naši povinnosti je poznat Boží vůli – poznat, co je dobré, jak to definuje on. Toto jediné slovo (a jeho opak, „zlo“) se stává klíčovým pro pochopení 12. a 13. kapitoly listu Římanům.

V Ř 12,9 se pravá láska projevuje tím, že si „oškliví zlo, a lne k dobrému“. Abychom skutečně milovali tak, jak miluje Bůh, musíme nenávidět to, co nazývá zlem, a lpět na tom, co nazývá dobrem – cokoli jiného není pravá láska.

Ve verších 16b–17 je nám pak přikázáno, abychom „nespoléhali na svou vlastní chytrost, nikomu neopláceli zlým za zlé a vůči všem měli na mysli jen dobré“. To je zásadní pro správné pochopení celého oddílu. Za prvé je zřejmé, že v nás existuje přirozený sklon dělat věci špatně (vzpomeňme si na výše uvedený text Genesis 6,5), a proto je tu varování, abychom nespolehali na svou vlastní chytrost – Bůh určuje, co máme dělat a co ne, co je dobré a co zlé. Jednou z věcí, ke které budeme přirozeně náchylní, je oplácet zlým za zlé. To nemusí být tak docela hříšné – možná nás k tomu motivuje i smysl pro spravedlnost. Ale zjevně to není naše úloha, není to naše oblast. Máme respektovat (mít ohled a v tomto kontextu projevovat) to, co je dobré (jak to definuje Bůh), aby to všichni viděli. Tento verš neznamena, jak někteří učí, že máme respektovat to, co všichni považují za dobré, ale spíše to, že slovem i skutkem máme přede všemi ukazovat to, co Bůh definuje jako dobré.

Svět nechápe, co je dobré. Stal se ztělesněním Izajáše 5,20: „Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo.“ Máme světu říkat i ukazovat, co je dobré, jak to definuje Bůh. Nemáme se přizpůsobovat jejich chápání dobra (Ř 12,1), ale máme si nechat obnovit mysl, dokud nedosáhneme shody s Bohem ohledně jeho definice dobra a zla (Ř 12,2).

Když se tedy oni dopouštějí zla na nás, nemůžeme na to reagovat stejně. „A co spravedlnost?“ mohli byste pak říci: „Zlo musí být přece potrestáno!“ To je pravda. Ale to zjevně není náš úkol – máme „ponechat místo pro Boží soud“, neboť on říká: „Má je pomsta, já odplatím“ (Ř 12,19).

Možná si kladete otázku, jak to všechno souvisí s Římanům 13 a s účelem a omezeními lidské vlády a s rozsahem pravomocí, které jí Bůh svěřil. Právě toto je zásadní kontext, který ztrácíme, když izolujeme půlku verše, na níž pak stavíme praktickou teologii. Příště si tedy ukážeme, jak se to, co jsme viděli ve dvanácté kapitole, vztahuje na kapitolu třináctou.

VELKÉ VÝROČÍ: NIKÁJSKÝ KONCIL

Jaroslav Kernal

V příštím měsíci, konkrétně 20. května (tedy podle data, nikoliv na den přesně, protože od té doby se kalendář párkrát změnil a dny se trochu posunuly, což je ale jiná kapitola), oslavíme tisícisté sedmísté výročí zahájení prvního ekumenického koncilu, který se konal v Nikáji.

Chtěl bych se této události věnovat i v následujících několika číslech našeho časopisu, takže tento článek je spíše informací o uvedeném výročí, než aby se zabýval nějakými závažnějšími tématy. Ale nakonec i samotná skutečnost tohoto výročí je důležitá. Říká nám, že jsme se jako křesťané neobjevili z ničeho nic, že nejsme prvními křesťany v této zemi a na této planetě, že před námi byli mnozí, kteří nás předešli do slávy. Díky nim dnes nemusíme řešit množství věcí, protože je z Boží milosti vyřešili už před námi. A to je jeden z těch vážných důvodů, proč se jako křesťané (ale platí to obecně) musíme zabývat minulostí a zkoumat historii – pokud se nepoučíme z historie, budeme nuceni opakovat chyby, které naši předkové už vyřešili.

Kromě výše uvedeného je celá řada důvodů, proč bychom se jako křesťané měli zabývat Nikájským koncilem a vracet se k němu. Vedle toho, že je součástí naší „tradice víry“, je to vůbec první ekumenický, tedy všeobecný koncil církve, který byl kdy svolán. Samozřejmě že nestavíme na koncilech ani na církevní tradici, ale na Písmu samotném („sola Scriptura“), ale Písmo je tím vrcholem, měřítkem, jímž musíme měřit každou tradici – není jediným zdrojem našeho poznání, ale je normou, kterou každý další zdroj poznání poměrujeme.

Nikájský koncil se zabýval celou řadou věcí, které mají co do činění se současnou církví – můžeme zmínit třeba otázku kánonu Písma nebo otázku Kristova Božství. Obě tyto otázky byly na tomto koncilu řešené a na závěrech tohoto koncilu v obou těchto věcech stavíme. A v obou těchto záležitostech nejde samozřejmě jenom o závěry tohoto koncilu, ale díky jeho závěrům se máme od čeho odrazit a na čem se postavit. Nemusíme zkoumat, které knihy jsou nebo nejsou sou-

částí biblického kánonu, tedy které knihy patří do Písma a které nikoliv. Naši předchůdci ve víře to vyřešili – rozpoznali (nikoliv rozhodli!), které knihy Bůh chtěl mít v kánonu Písma a které nikoliv. A to jak v tom starozákonním kánonu, tak v tom novozákonním. Rozpoznali jasná kritéria, podle nichž bylo možné posoudit každou knihu, kterou dnes máme v Písmu. Můžeme něco takového zopakovat? Nemůžeme. Nemáme na to schopnosti, prostředky ani čas. Ale i kdybychom to udělali – a to skutečně prozkoumat můžeme – a prozkoumali jejich východiska a jejich závěry, potom, budeme-li vedeni Božím Duchem, dojdeme ke stejným závěrům jako oni. Což je povzbuzení pro naši víru, která tak dochází ke kontinuitě s předchozími generacemi věrných Pánových svědků. Máme stejné Písmo, které měli naši předchůdci ve víře od apoštolů až dodnes.

Úplně stejně můžeme mluvit o Kristově božství. To byl jeden z dalších důležitých bodů Nikájského koncilu. Více se tomu budeme věnovat v dalších číslech časopisu. Nyní ono Nikájské vyznání víry:

Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného. Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky: Bůh z Boha, Světlo ze Světla, Pravý Bůh z Pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něho všechno je stvořeno.

On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe, skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem. Byl za nás ukřižován, za dnů Pontia Piláta, byl umučen a pohřben. Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma. Vstoupil na nebesa, sedí po pravici Otce. A znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé a jeho království bude bez konce.

Věřím v Ducha svatého, Pána a Dárce života, který z Otce (i Syna) vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků.

Věřím v jednu svatou, všeobecnou apoštolskou církev.

Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů, očekávám vzkříšení mrtvých a život budoucího věku.

Amen.

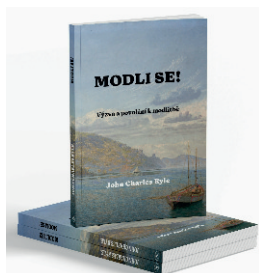
Z naší nabídky

Zvýhodněná sada:
ŽALMY PRO POTĚŠENÍ
SRDCE & MOUDROST
KRÁLE ŠALOMOUNA
Každodenní zamyšlení z knihy Žalmů a z knihy Přísloví
Jaroslav Kernal

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm,
vázaná, s přebalem a záložkou.

Počet stran: 212 & 224

Cena: 580,- Kč

MODLI SE!

Výzva a povolání k modlitbě

John Charles Ryle

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm, brož.

Počet stran: 76

ISBN: 978-80-909065-5-6

95,00 Kč

Připravujeme:

Jan Amos Komenský – Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno
(převáděno do souč. češtiny)

Jan Hus – O šesti bludech (v souč. češtině)

Jaroslav Kernal – Kazatel: Radost a marnost života

(každodenní zamyšlení na celý rok z knihy Kazatel)

Anthony Forsyth – Císař a církev

(biblická studie na téma vztahu vlády a církve)

www.eshop.solideogloria.cz

Ⓢ *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2025

